

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)
Anunțuri și Reclame
se primesc la Administrația
ziarului.

CUVÂNTUL STUDENTESC

ORGANUL STUDENȚIMEI ROMÂNE
DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

DUPĂ UN AN DE LUPȚĂ

UN CUMPLIT ȘI SFÂNT ANGAJAMENT

Aniversările își au rostul lor. Fie că sunt ale unui eveniment dureros sau fericit, ele sunt un prilej pentru reînnoșirea trecutului, și, în consecință, pentru un sever control al conștiinței celor ce aniversază. Acest control are ca rezultat o limpezire a conștiințelor, o înădărire hotărâtoare asupra atitudinii viitoare a celor cari își aduc aminte cu pietate și respect de evenimentul sărbătorit.

Cu prilejul împlinirii unui an dela începerea mișcării studențești, de apărare națională, studențimea trebuie prin urmare să-și reînnoșeze trecutul, de un an, să-și facă un control de conștiință, o examinare critică a actelor sale, și să scoată apoi din toate acestea concluziunile relative la viitor.

Reînnoșându-și trecutul de un an, studențimea de azi n'are de sigur, în linia generală, ce să-și impună, dimpotrivă, are doar conștiința fetele de făcut. Lăsând la o parte eventualele mici greșeli comise, sau oarecari șovăieli de mărunt zig-zag, linia generală se prezintă, văzută de sus, ca fiind îndreptată spre un țărâm bine ales și aducător de cinste. Înaintea de mișcare, activitatea extrastudentică a studenților români nu se manifestă prin aproape nici un act nobil și important. Fără această mișcare, nu s'ar fi înscris în istoria noastră pagina de glorie pentru studențimea de azi, de a fi dat ea alarma pentru lupta mare ce se apropie. Nu s'ar fi satisfăcut legea istorică în virtutea căreia înțineria a fost totdeauna, din instinct, seismograful marilor evenimente din viața unui neam. Această lacună ar fi fost o pată pentru generația noastră tânără. Deel trecutului acesta de un an, cu lupta începută și dusă, cu jertfele și rezultatele acesteia, ne face cinste, ne lasă satisfăcută conștiința.

Dar atâtă nu e totul! Și aceasta mai ales din cauză că lupta noastră nu s'a sfârșit. Începută și dusă până acum cu cinste, conștiințele noastre nu pot înălțarea de lângă satisfacția ce ni-o dă trecutul, îngrijorarea pentru viitorul în care trebuie să se facă continuarea acestei lupte și ducerea ei la un bun sfârșit. Căci azi, cum am spus, nu am ajuns încă la acest sfârșit al ei. Tot începutul frumos și satisfăcător de până acum poate fi compromis, în cazul că în viitor nu ne vom face, ca și în acest scurt trecut, întreaga datorie.

Această datorie a noastră pentru viitor, pe care trebuie s'o ducem la îndeplinire până la sfârșit, o cunoaștem bine cu toții: suntem legați de un angajament, nu atât pentru că ar fi fost luat chiar formal de către unii dintre noi, cât din motivul că orice soldat care se angajează la o luptă, se angajează implicit, moralmente, a duce până la capăt. Căpătul unei lupte nu poate fi decât victoria sau înfrângerea. Lupta noastră a fost pentru *Numerus Clausus*. Azi, n'avem nici victorie, dar nu suntem nici înfrânți. Că un sistem de luptă trebuie înlocuit azi cu un altul, că lupta pentru obținerea dela actualele guverne a revendicărilor noastre, trebuie înlocuită cu un alt sistem, acela al apelului la popor

și al atășării noastre la marea mișcare generală, cetățenească, de apărare națională (a noastră era doar universitară), toate acestea nu înseamnă deloc o înfrângere.

Deci: nu suntem înfrânți, după cum (în ceea ce privește rezultatele, urmărirea de noi) nu suntem nici învingători. Iată ce ne spune examinarea situației actuale a mișcării.

Concluzia pe care ni-o dictează conștiința?

E și mai simplă și categorică: LUPȚA TREBUE CONTINUATĂ, până la izbândă (până la obținerea lui *Numerus Clausus*).

Cum? Pe o nouă cale: nu mai putem aștepta dela guvernele de azi soluționarea revendicărilor noastre (cum s'a făcut în alte țări, ca Polonia); izbândă noastră universitară ne poate veni doar odată cu izbândă mare, a întregii cauze naționale, izbândă care nu poate fi cucerită dela actualele guverne.

Consecința: nu vom mai presiona guvernul (greva universitară avea acest singur scop). Guvernul nostru, care ne-a răpus în acest sistem de luptă, nu e de valoare și patriotismul celui polon sau austriac. Nu mai avem ce aștepta dela el. În schimb presionăm guvernul, vom adopta ca sistem de luptă atășarea noastră la marea mișcare cetățenească ce s'a pornit, (și care va trebui lărgită, perfecționată și mult întărită, fiind doar în faza ei de început, de tulburare forme). Prin aceasta nu vom face politica de partid. Dar vom fi ostășii semirevoluției ce se poartă.

Dacă nu vom face așa, mișcarea noastră nu va continua și nu va avea ea meritul viitoarei izbândi, care, și fără concursul nostru, e sigură, deși va fi mai grea. Dacă nu vom face așa, mișcarea noastră va fi murit la mijlocul drumului ce o ducea spre glorie și lauri izbândii. Trecutul apropiat ne garantează însă că așa vom face, deoarece așa am început deja să facem.

Să mergem înainte spre îndeplinirea sfântului și cumplitului angajament ce l-am luat! Sau murim în luptă, sau ieșim biruitori! Sunt singurele porți ce ni le deschide viitorul.

Se încheie un episod

În atmosfera grea de patimi și înfrînătă de scandaloase afaceri a epocii de după război, singură mișcarea studențească, cu avântul ei entuziast și cu acel înălțător spirit de sacrificiu care a însoțit-o, apare ca un suflu curat de idealism, ca o lecție de adevărat patriotisme.

Dacă fiecare generație își amintește cu drag de viața studențească pe care a trăit-o în sbuciumul cald al vârstei și în ispită atâtor idealuri, care se poate fâli oare cu un mai înălțător cuprins de idei și fapte ca generația noastră?

Noi ne-am sacrificat un an de carte și de tinerețe din drumul

vieții fiecăruia, pentru o idee care ni s'a înfățișat ca un imperativ categoric, și care — grație nouă — și-o însușește deopotrivă în orice colț al țării și în orice treacă socială, toți aceia cari nu au fost prinși încă în mreaja consilierilor de ad-ție sau a „culturei circum-naționale” și nu sunt orbiți încă de patimi și interese politice.

Prin aceasta am triumfat. Victoria morală e a noastră, pentru că am știut să suferim și să sacrificăm, să luptăm și... să cădem, pentru o idee căruia nu i s'au dat soluții și nu i s'au opus argumente, ci balonete, regulamente de disciplină, închisori și infamii presei semite.

Impotențelor cuminți și fricoșilor chibzuți, fie-le pildă acest admirabil flux de energie și bărbătească statornicie în lupta a atâtor mii de tineri, a căror operă uriașă — din care încheem astăzi un episod — va fi scrisă în istoria conștiinței naționale a neamului.

În circulația spirituală a timpului și în manifestările național-culturale ale popoarelor, pretutindeni, înținerul aduce acea notă de ardore combativă și de energie creatoare, pe care adevărații oameni de Stat — acolo unde sunt — știu să le transforme în mari înfapturi trainice, spre binele patriei.

La noi?... Pentru că la noi nu este așa cum trebuie să fie, lăta de ce toți cari ne-am înfrânți în luptă și ne-am strâns împrejurul unui steag trebuie să rămânem uniți în dogma noastră culturală și națională și să purcedem de aci încolo la o luptă și mai grea de înșănătoșire a vieții noastre de stat în temelile ei, de profilaxie socială, de răspândire a luminii, de trezire a conștiințelor.

În succesiunea de idealuri hărăzite fiecărei generații, nouă ne revine povara covârșitoare a unei mari campanii culturale pentru vindecarea atâtor rădăcinile învechite în viața socială, pentru educarea civică și patriotică a neamului. Din experiența trecutului și nădejde pentru viitor, tope în credința că pașim pe calea cea bună, maturi în gândire și înimosi în fapte, trebuie să pregătim la această răspândire durmirele noi și armele noi de luptă.

De această luptă nouă, frumoasă și de o nelindoașă izbândă, în care energia, avântul, generozitatea și abnegația noastră se voralia cu cea mai bine cugetată metodă, vă voi chema, prieteni și tovarăși, în numele dogmei culturale și crezului național pe care le servim, pentru că, ostași într-o mare legiune, să-l realizăm spre gloria generației noastre.

N. N. Crețu

Președ. Soc. stud. în Litere și Filozofie

DINTRE MARTIRII NOȘTRI

Corneliu Zelea Codreanu
Delegatul studențimii din Iași

Ioan I. Moja
Președintele Centrului studențesc „Petru Maior”, Cluj

Tudose Popescu
Delegatul studențimii din Cernăuți

Voa, celor 10 arestați la Văcărești, în această zi de aducere aminte, studențimea vă exprimă încredere și dragoste neîmormurată.

CASAȚIA S'A PRONUNȚAT

Statul național român este în fața unei mari primejdii. Roba roșie s'a solidificat cu teroarea roșie, asupra căreia noi Românii nu mai avem nici o îndolală că este judică.

Să desfrîngem robele roșii! Mentalitatea va rămâne aceeași, dar noi, cari avem doar un Stat de aparență, să salvăm aparența! Căci, într'adevăr: atâta timp cât parchetul va fi instrumentul politic al guvernului, trebuie să ne mascăm rușinea cu altă robă — cu una cenușie! — și să ne punem cenușă în cap!

Ce și-a zis înaltul areopag al justiției? Noi interpretăm quasi-delictul, iar fiindcă încă n'avem nici o sugestune din partea zeilor, să amânăm pronunțarea.

Noi, antisemiții nu ne-am făcut nici o iluzie. Tăcerea însemna aprobarea unei decizii, pe care vom califica-o altădată, la schimbarea actualei organizații a justiției.

Iată deci sfintele oase ale celor mai buni și mai români filii ai neamului românesc, cum sunt sortite să muzezească în pușcăriile României, România clădită cu sângele nostru, și trădată de sângele spurcat al jidanilor.

Pace sufletului tău copil prea vrednic și prea cinstit al popei Moja! Pace fie purtător de suman moldovenesc și românești tale odrasle; pace vouă tuturor cari, din grația ticăloșiei neamului nostru mult iubit, mâncați mîncarea puturoasă a temniței, — a temniței care vă strânge în chingile de fier ca și pe Bogdan-Pitești, dar, ca și pe marele român Nicolae Filipescu.

Pace vouă mucenici ai neamului! Buretele cu oțet ce vi-l întinde luda este cumințătura noastră. Pași regulati ai gardienilor sunt imnul românesc al desrobirii noastre. Tăcerea zidurilor umede, ce vă brăzdează obraji, este tăcerea ce se întinde de pe acum chiar asupra strănepoților lui luda!

Iertați pe procurorii și pe judecătorii voștri! Ei sunt „sarea pământului”. Ei sunt ultima licărire a disciplinei noastre sociale! Când ultima licărire se va fi stins, românismul va triumfa. Și va triumfa așa cum l'am visat noi „huliganii” în casa noastră părintească, spoliată și suptă de lipitoarea Palestinei, așa cum l'am visat când pușlamaua de „artist liric” care va închis, — cu amândoi umerii lui de taur, — era în altă parte, în locul lui natal, iar nu acolo unde sângele Românilor curgea să creeze o țară mai românească și mai bună! Cel puțin se stabilește o jurisprudență foarte favorabilă guvernării naționale de mâine.

Casația s'a pronunțat. După codul penal în ființă (dacă este adevărat, că a existat vre-o intenție!) intenția se pedepsește cu un period nelimitat de pușcărie, așa cum cer interesele societăților *lea*, loja B'nei B'rith, celelalte loji și marele rabin care, deși ar fi bine, nu se mai adapostește la locul lui natal.

Iar noi, Românii cari guvernăm astăzi și cari încasăm dela toate consile de administrație ale băncilor sus pomenitelor societăți, dar ridicate cu banii *goim-ului*, trebuie să dăm un model de înțelepciune

pentru Smil și un maxim de severitate pentru Ionica Moja, Zelea-Codreanu senior și junior, etc.

Va veni și timpul modificării actualei organizații de stat.

Va veni desigur o zi, când neamul românesc va fi obligat să pedepsească intențiunea cu ceva care se aseamănă cu coloarea robei roșii, cu partea întâia a tricolorului nostru mult iubit. În fața judecății supreme, plecați-vă capetele voastre albe, cheilele voastre strălucitoare și înțelepciunea plină de experiență a codurilor voastre muced. Și vă mulțumim adânc, plini de respect pentru venerabila, înalta și plină de îndrăgiri pentru viitor decizie, prin care intențiunea este pedepșită cu atâta severitate.

Lăsați școlile, lăsați căile ferate, lăsați porturile, arsenalele, lăsați apărarea națională la o parte. Creați pușcări, înmulțiți procurorii, judecătorii de instrucție, tribunale, Curți de apel și 4 înalte Curți de Casație, căci nu sunt suficiente pușcări cari să ne adăpostească și nici chiar spânzurații așa de „înalte” care să intimideze.

Noi veghem și ne organizăm la posturile înaintate, ce preced marile armate de mâine.

Pentru a ușura suferințele colegilor noștri arestați, pe nedrept la Văcărești, rugăm pe toți oamenii de bine să le trimită alimente sau bani, fie direct la închisoare, fie la redacția ziarului nostru.

Aspecte Parlamentare

Spectaculosul teatru din dealul Mitropoliei, își continuă cu succes stagiunea de iarnă, în fiecare după amiază, gedință anunțată din ajun pentru orele 2 jum. p. m. se deschide la 3 și un sfert. (Punctualitatea este la noi un obicei al pământului!) Odată gedința deschisă, începe defilarea la tribună a mijlor. În ceea ce privește procedeele, el rămâne totdeauna același: vorbeste un guvernamental? — Opoziția întreține și partizanii aplaudă; vorbeste vre-un membru al opoziției? Interup guvernamentali și tot partizanii aplaudă.

Iată mostre:

Dr. H.... — Regina Draga, își închipuie că e boțoasă....

Dr. Lupu. — (D-lui Vintilă Brătianu, ministru de finanțe). Banditul Ticălosule!

D. Iamandi. — (Către Al. Valde, de două ori mai bătrân decât dânsul.) Sunteți niște cretini... oameni lipăși de caracter....

Un mare istoric pângărește memoria celui mai cinstit, suflet și mai integr caracter, pe care la avui țara în ultimii 25-30 ani. E vorba de Nicolae Filipescu. Plui acestuia nu-și cântărește replice și cuvântul „putoare” răstrănt în ecouri repetate de înțineră înălță în auzul vibrațiile în coronele auzului ale marelui istoric.

Am putea mângâia urechile cetitorilor și cu alte asemenea felice controvertizări, dacă nu ne-ar fi rușine... Și spectacolul continuă zilnic, din ce în ce mai înălțător....

Orice s'ar spune, Parlamentul lucrează!

Zilele trecute s'a prezentat la Camera o delegație a invalizilor de război. Oameni ciungi, schlopi, oțogi sau orbi. Multe panglicute decorative, pe un bazar de zdrențe. Fețe spectrale și trupuri scofocite agățate pe o pădure de cărji....

Agția sunt eroli neamului!...

Au venit la Camera să aducă la cunoștința domnilor reprezentanți ai națiunii că, ori câte locuri de cinste ar avea la serbările naționale și pe buzele oratorilor politici, cu pensii între 5 și 125 lei lunar nu se prea poate trăi.

Domnii deputați, cari au avut nenorocirea să vină mai de vreme, s'au sesizat plin de compătimire. D. Leonie Moldovanu, fost viitor ministru, plângea — sentimental — pe culoare.

Dar iată că se deschide gedința. Din ploaia de comunicări se desprinde o propunere susținută de majoritate: să se dea o casă în București și o moșie la țară, ca recompensă națională, generalului Prodan Glin. Se cere urgență

și unanimitate de voturi, — fără discuție. Se trece apoi la ordinea de zi. Și în timp ce un „leader” al opoziției atacă politica financiară a guvernului, deputații de toate nuanțele, strâși în grupuri, cad de acord că le este imposibil să trăiască în București cu 11.000 lei pe lună și că este absolut necesar să li se ridice diurna la 500 (cinci sute) lei pe zi....

...În vremea aceasta niște umbre de infern, coboară dealul Mitropoliei, copile de fâgădueli și de mizerie.

S'a discutat în Parlament și chestiunea studențească. Adică „s'a discutat”, — vorba vine. Între două filipice tăioase căi-va deputați. — O, desigur foarte puțin! — au crezut nimerit să strecoare cu multă băgare de seamă și cu un diplomatic menajament, niște considerațiuni personale în legătură cu... substratul material al unor mișcări ce turbură așezămintele noastre culturale periclitând viitorul de mâine al țării și armonia ce trebuie să existe, ca o chează a liniștii prosperității, între diferitele naționalități etc. etc. (vezi adevărul din....)

Ne amintim o anecdotă cu un american.

Instalat foarte comod într'un birou confortabil, cerceta cu deosebită atenție zărele apărute cu trei luni în urmă — pe cele noi vărându-le dedesubtul teancului. La obiectul unui prieten că o să rămână vagin în urmă față de evenimentele zilei, înălțatul lector repili:

— Nu mă interesează aceste evenimente.

— Atunci, de ce mai citești ziare?

— Ce să fac altceva?... La sfârșitul lui Martie c, am trimis fiicăru parlamentar în parte câte un „Memoriu”. Câte o delegație s'a prezentat chiar președinților corpurilor legislative. Ceream, atunci, reprezentanților națiunii să vorbească de la tribună despre mișcarea noastră. Indiferent dacă ne aprobă sau ne desaproabă — să vorbească!

Nimeni n'a luat cuvântul!

Acum, după nouă luni, rugămintea din Martie ne este luată în considerație. Căția deputați au vorbit. Nu voim să spunem că au făcut aceasta pentru că n-au avut ce face altceva sau că au făcut-o până acum pe... americanii. Doamne păzește!

E bine ca omul să scruteze fenomenele sociale prin plama departării. Asta e chează obiectivității!

Că acum nu mai e în discuție pactul fundamental al țării, ci obligantul și blamabilul mesaj — asta nu e nimic!

Interesele social-culturale trebuie subordonate oportunismului politic.

Că din peste gase sunt parlamentari n'au răspuns până acum apelului nostru decăt 3-4, — iar nu e nimic. — În stagiunea următoare se vor mai... europeniza alți trei-patru....

Noi avem încredere și răbdare. Și apoi... mai e timp.

Exprimându-le acestora mulțumirile noastre, marturisim tot deodată că am

foști surprinși: așteptam să vorbescă atîl — și-or mai fi amintind fâgădueliile? — înaintea lor. — Dar câte nu se uită în ziua de azi!...

Și pentru că veni vorba de consecință....

În admirabila sa cuvântare D-l lorga a reamintit câteva adevăruri fundamentale de care trebuie să fim seama și istoricii și omul de stat. (Ele au fost expuse pentru prima dată în „Semedătorul” și în volumul *D-sale „Căvină adevărate”*). Combătând politica față de minorități a D-lui ministru Angelescu, ilustrul nostru profesor a spus că minoritățile — inclusiv ovreii rabinului de la Oradea-Mare și de alurea — trebuie lăuate să învețe carte în limba pe care o preferă, fără să li se impună și obligativitatea limbii statului. Când vor avea plăcere s'o învețe, n'au decăt s'o facă. O limbă frumoasă ca a noastră nu se învață în silă....

Vrea D-l ministru să asimileze aceste minorități refractare? O poate face — dar pe altă cale. Și anume: căt mai multe concesiuni de ordin social și cultural. Mai mult. Să li se rezerve fără stăjenire — chiar înalte funcțiuni administrative.

Aceasta este calea sigură a naționalizării.

În altă ordine de idei, d. lorga a constatat cu dreptate că „înținerul intelectual de astăzi, nu are educație suficientă”. (Noi precizăm: a facetist s'o alba de când părăsind politica „națio-

nalistă cuminț” s'a datat la sgomoase mișcări antisemite....) Și a mai adăugat d-sa: vina o au în primul rând profesorii, cari în loc să-și vadă de catedră, fac politică și, făcând politică, atît se dușmănesc, înecă nu-și întind mîna nici în localul Universității....

Da! acesta este adevărul în toată cruzimea lui și ce admirabil l'a gestizat d. lorga.

.....

Și poate că ar mai fi unul.

„Estetul politic” dela Iași — sau, cum li zice pe nume, d. Prof. Matei Cantacuzino — l'a exprimat într-o cugătare adancă și lapidară:

„Inconsecvența e singura forță creatoare!”

Nu știm cu ce ocazie a formulat savantul jurconsult din capitala Moldovei acest adevăr, dar de bună seamă că era vorba despre caracter și educație bulitească.

Palid redat și aproape stălcite în aceste incongruente rânduri, evocatoarele pagini de istorie, sunt adunate de teacurile „Imprimeriei Statului”, trimise către cele patru unghuri ale țării și orânduite cu îngrjiire în rafturile cabinetelor oficiale — spre gloria generației de astăzi!

Al. Conat.

POPULATIA ORASELOR

POPULATIA ORASELOR

Fiecare popor își merită soarta ce o are; în România Mare străinii n'ar ocupa loc de frunte, dacă nu i-am tolera noi înși-ne, acolo.

Își poartă fiecare partea lui de vină; e datoria noastră deci, să eliberăm țara de sub jugul dominației străine.

Cifrele și constatările oficiale ne avertizează că nu mai avem timp de pierdut.

Parlamentul și Mișcarea studentească

--- Patru cuvântări la Cameră ---

Din ploaia de cuvântări care au precedat răspunsul Camerei la mesajul Tronului, deosebit câteva care ne interesează direct.

În rândurile de mai jos evidențiem ideile mai însemnate ale oratorilor — spațiul neîngăduindu-ne să redăm fragmentele corespunzătoare în extenso.

D. dr. Hâncu, majoritar ardelen, a vorbit fără prea mult înconjur, în mulțumim călduroase pentru atenția ce d-a dat-o studențimii; mărturisim, totuși, o părere de rău.

D-a ne-a apărut niște greșeli imaginare și nu ne-a susținut revendicările reale și juste pentru care am început mișcarea. Cuvântarea d-sale a fost mai mult o pleoară pentru noi — și doar n'am ajuns toți la jurați! — decât o executare a celor contra cărora luptăm.

Și este o deosebire. Noi nu întindem mâna să cerșim o dreptate social-culturală, ci vrem să o impunem ca pe o necesitate categorică.

D. V. V. Pella, tot majoritar, a fost original. D-a să a fost contra lui *numerus nullus* (— De unde l'o fi scos?!) a, explicat pe *numerus clausus* la maniera Pangrafi și a sfârșit cerând cu vehemență un *numerus maximus*. D. Pella a îmbrăcat în această formă proprie, *concepția noastră* expusă în „Anteproiectul de organizare a Culturii Naționale”, prin care postulăm trimiterea în școli superioare a tuturor absolvenților premianți ai școlilor primare din întreaga țară. La asta se reduce „soluția” d-lui V. V. Pella.

Dintre opoziții au vorbit d-nii Stan Morărescu și Ed. Mirto — jărăniști.

D. Mirto a insistat asupra revendicărilor de ordin material. Cuvântarea d-sale venită după aceea a d-lui Morărescu a avut aerul să tempereze pentru minoritatea jărăniștii ieșirea atât de frumoasă a acestuia din urmă. Evident, când nu poți înghita taurul de coarne, îl prinzi de coadă — sau, cum a făcut d. Mirto, îl poți nutrești în căle... Totuși, d. Mirto — deși stă pe

aceleași bănci cu d. A. Stern, a vorbit onorabil.

O cuvântare sinceră, judicioasă și isvorâtă din convingere a rostit d. Stan Morărescu.

D-a să a cerut, într-o formă academică lipsită de echivocuri și deschis, *numărul proporțional pentru elementele minoritare, în instituțiile noastre culturale*, adică exact ceea ce formează felul de căpetenie al revendicărilor noastre. Nevoile materiale și celelalte desiderate ale studențimii, recunoscute de altfel de toată lumea, le-a lăsat d. St. Morărescu pe planul al doilea, — și bine a făcut!

Așa cum a vorbit d. deputat Morărescu s'a dovedit a fi cel dintâi parlamentar — pentru prestigiul Corpurilor Legiuitoare nădăduim că nu va rămâne singurul — care, neținând seama de „înaltele considerații de stat sau de „ce va zice străinătatea”... a avut curajul să-și exprime nevoia convingerea sa sinceră, dela tribuna Camerei.

În numele celor peste douăzeci de mii de studenți al căror interpret s'a făcut în Sfatul Țării, îi aducem viile noastre mulțumiri.

(Reproducem în altă parte — după note stenografice — fragmentul privitor la studențime din cuvântarea d-sale).

În afară de acești patru deputați nu mai știm să fi luat și altcineva cuvântul în chestiunea mișcării noastre.

E adevărat, sunt în Parlament mulți profesori universitari, sunt mulți jărăni și mai sunt câțiva însemnați frunți ai culturii și politicii naționale.

De ce nu s'au ridicat să vorbească profesorii universitari — bănuim!

De ce au tăcut jărăni... — Înțelegem!

Dar de ce nu au răsunit dela tribuna glasurile d-lor Simion Măndrescu, Leonte Moldovanu și alții câțiva din cea de a treia categorie?... — Iată un fapt care pentru noi rămâne o enigmă.

Nu vrem să împietim cu nimic convingerile domnilor-lor, dar să ni se dea voie să le judecăm faptele.

Ion Vornicu

Un an de luptă studentească

Se încheie un an decând Văcăreștii s'a transformat în câmin pentru adevărații Români, cari, crescuți în sentimente naționale n'au putut și nu vor putea vreodată s'admită ca țara și neamul lor, pupă în calculabile jertfe, să fie stăpânită de străini și mai ales de jidani. Și cu toată protestarea adevăraților Români, s'a putut, în cursul acestui an de luptă, a se ajunge la o nouă constituție, care prin schimbarea totală a art. 7 din Constituția dela 1866, să facă din noua țară românească lărgită în hotarele ei firești, o adevărată Palestină. Pe flece zi, pentru cărturarilor sau necărturarilor români, cari nu și-au putut pierde sufletul prin afacerile de colțeresare cu jidani, neamul românesc se transformă într'un neam de hoți. Stăruind din lăuntru, în frunte cu jidovii și jidovișii, dau pe flece zi asalt temeiilor noului Stat, cu încurajarea unor înțregi, trecute în stăpânirea jidanilor; bisericile creștine închise, făcând loc elnagoglior; templele justitiei pângărite și ele de jidani, cari sunt gata să cumpere orice conștiință; școala românească, aruncând pe străzi pe urmașii eroilor dela Mărășești, pentru a face loc fililor de spioni și trădători, aceora cari, pe față, alături cu toți dușmanii noștri firești de război, ne-au duspat, ori ne-au dat în ghiaiele ne-auri, și mai presus de toate presa cu totul jidovească... Și când în fața acestui tablou atât de trist pentru noi, Români, se găsește și glasuri de adevărați îndignari românești, porțile Văcăreștilor se deschid cu cea mai mare ugrinție celor învinuți de rebeliune, ațărare la revoltă, învinuți de rebeliune, ațărare la revoltă, ordinea completă. Siguranța Statului, de Co-

dreii, de un Tudose Popescu și de ațărării alții, cari cer ca țara lor să rămână românească...

Și presa jidovească căutând să compromită tot ce e românesc și trecând sub tăcere toate crimele și delictele neamului ales își face datoria mai departe, cu ajutorul tuturor inconștienților sau vândătorilor... Liga drepturilor omului și alte binecuvântate ligi transformă pe flece zi această nenorocită țară în o curată Palestină. Jidanii de pretutindeni vin de se ghilțuesc în această țară, iar filii de români ajung să cerșască pe la porțile de jidani, ori să emigreze din țara lor... lăbăta studențime!

Ort că de înfloritori și de adevărați ar fi tabloul de mai sus, în cadrul acestui tablou, vol apărut ca niște martiri ai Românismului. Ca ați stat sau ca veți mai sta în Văcărești, aceasta nu trebuie să vă descurajeze. Totul este să vă faceți datoria de buni Români, atunci când cu ochi mai clar văzătorii de cât toți miișii și orbi, vedeți țara și neamul vostru cu pierce.

Toate desrobirile își cer jertfele lor. Anul ce se încheie v'a dat, mulțumită jertfelor voastre, câștig de cauză în chestia cadavrelor; sperăm ca anul viitor să se câștige Numerus Clausus. În orice caz, conștiința românească, în cursul anului ce se încheie, a câștigat. Bunul Dumnezeu nu va uita jertfele voastre!

Si dacă astăzi sunteți necunoscuți de mulți, mâine istoria va fi recunoscutoare. Pe marea frescă a României întregite, alături de atâția alți martiri ai neamului nostru, vor scrie și strălucire și slavă și numele vostru. Cel care va scrie astăzi, v'a apărut și a fost todeauna alături de voi. Dacă n'a înțeles încă Văcăreștii, nu l'a lipsit nici mult; a fost onorat cu plimbări pe la cabinetele de instrucție, percheziții domiciliare etc., etc., dar totuși se simte mândru că v'a apărut și v'a apăra todeauna, iar astăzi, v'a trimite salutului său de Români.

Vasile Vlădescu
avocat-profesor

Studentul Const. Dănulescu

Încă unul din aceia cari suferă de două luni închisoarea, ispășindu-și singura vină, acela că era cunoscut ca unul ce își iubea prea mult țara părinților săi.

Desfidem pe oricine să vină și să ne probeze existența unei alte culpe.

Căci crima de a fi găzduit o singură noapte pe colegul său Zelea-Codreanu, nu poate fi luată decât ca o glumă.

Dacă atunci când găzduia pe un prieten, el însuși neavând altă vină decât acela de a fi zis în dispreț tuturor corozilor de topor din această țară, că pentru apărarea gilei acestuia, dacă va fi nevoie vor pune mâna pe arme, dacă prin urmare este de ajuns ca, găzduind un asemenea om, să fi aruncat în pușcărie, este vremea ca neamul acesta să se întrebe serios.

Unde sunt legile? Care este dreptatea românilor în țara aceasta!

Care sunt adevărații vinovați, încălcătorii ai legilor?

Care sunt sancțiunile pentru aceștia? Adăugăm că studentul Dănulescu, în timp de două luni nu a fost nici odată chemat la instrucție, pe când d-l Pro-curo-r, la confirmare și reconfirmare, cerea deținerea lui tocmă pentru motivul că instrucția își continuă cu „asiduitate” cercetările!

Care cercetări? și care asiduitate?

D-l Judecător Radovan să ne lămurească acest mister.

Mal adăugăm că studentul Dănulescu, care a pierdut 2 ani în război, a pierdut și anul acesta de studii, nepermindu-i să se prezinte la examene.

Intrebăm. Cine răspunde pentru toate acestea?

Pentru că se apropie sfânta judecată a lui Dumnezeu și a țării.

Discuțiunea la mesagiu

D. Stan Morărescu

despre

Cestiunea studentească

Fragment din cuvântarea rostită la Cameră, în ședința dela 23 Noiembrie 1923.

După note stenografice

Una din chestiunile care interesează în cel mai înalt grad viitorul țării este, fără îndoială, și chestiunea bunei și temeinice pregătiri ce trebuie dată studențimii noastre, acest laborator de energii morale, din care se vor recruta și oameni politici — viitorii conducători ai țării — și oameni de știință, și profesori, și magistrați, și literați și, în fine, întreaga pi adă de intelectualii de care un popor are nevoie pentru a putea propăși și a-și putea cuceri un loc de frunte în concertul popoarelor civilizate.

Negreșit, regretăm cu toții și din tot sufletul discordia ce s'a ivit în sânul studențimii, dar nu putem crede că agitația n'ar avea și cauze mai adânci și că s'ar datoră numai îndemnurilor rele ale unor sau ale altora.

Care era datoria guvernului în această delicată chestiune?

Poarte simplă: să cerceteze cauzele și să ia măsurile necesare pentru stăvirea lor din rădăcină, căci cât timp cauzele vor exista, zadarnic se vor lăsa măsuri politicești, ligiste nu vom avea.

În adevăr, poate fi vorba de înșelăciune acolo, unde sub uneghe mocnesc încă carbuni neaștri, gata a se reaprinde la cea mai mică adiere de vânt?

Și să-mi fie permis a o spune: guvernul nu a cercetat cu curaj și hotărâre cauzele, iar măsurile luate, unele sunt greșite, altele insuficiente.

Nu aș fi avut curaj să recunosc că în mod categoric ca legitimă, revendicarea studențimii, că elementul ro: dănesc băgătină, căruia se datorește inclusiv încheierea și conservarea statului, să aibă în instituțiile de cultură înfruntate de el, numărul proporțional de vârstare. Și nimeni nu v'ar fi putut aduce vre-o învinuire.

Cel nu cred că s'ar găsi cineva care să trădăduască rațiunile române, atât de generoase, toleranță și ospitalieră, dreptul de a-și trimite la învârtură în școlile sale, un număr de copii proporțional cu al celorlalte naționalități cu care conviețuie în cuprinsul granițelor sale.

Dar să ne închipuim totuși că cineva s'ar fi încercat să susție o asemenea enigmă, că adică elementul românesc de bastină și condamnat să rămână în pământul opărit și scaldat cu sângele lui. În permanență stare de inferioritate culturală, față de naționalitățile conviețuitoare, am fi noi care călăgăi a o ține în seamă?

Sunt greșite sancțiunile aplicate de guvern, contra studențimii, precum insuficiente sunt și măsurile luate pentru a mări capacitatea internelor, cantinelor, căminurilor, laboratoarelor, etc.

Pentru a remedia radical răul, nu e de căut o singură cale: să se ridice stăvile care împiedică circulațiunea forțelor sociale și să se dea puțința necesară tuturor energilor morale și talentelor ce zac ascunse în profunzimile straturilor populare, să lasă la suprafață și să se reverse în număr covârșitor, împingând prcutindeni puterea lor creatoare.

Nedreptate

Vineri 30 Noiembrie a. c. de dimineață, în fața ministerului Muncii erau adunați lucrătorii dela fabrica „Sylva” proprietate fraților Littmann. Ei au fost concediați din serviciu în preajma iernii, invocându-se motive copilărești.

Cazul acestor muncitori, îl aducem la cunoștința celor în drept, cari, credem vor da dreptate acestor muncitori.

C. S.

Campania lui „Mișu Stern”

Înalt, spătos, flegmatic, cu colț de aur, elegant, parfumat și zâlnic îmbăiat, întotdeauna ras proaspăt și de obicei tolnit în pijama cu țigara în gură, iată portretul șefului coloanei de... subsistență, cantonată în Iarna 1917—1918 în comuna Girov, jud. Neamț. Statul său major, cățiva „ambuscați” în majoritate ovrele, între cari se disting, Stein, fost contabil la o bancă din Capitală și Bischof, uimitori de eleganți, și rumeni, grație protecției șefului.

O! știu că oamenii aceștia nu s'au subucumiat prea mult în timpul războiului, iar „activitatea” căpitănelui Mișu Stern, nu știm a fi reprezentată prin altceva decât prin chefuri, escrocherii cu mănecarea oamenilor și cu rachiul adus pentru „trupă” și câte altele, în timp ce soldații, bieții oameni obidiți, cu mustața sură și cu opincile sparte, se stingeau de foame alături de caii costelivi cari isprăviseră de mănăc gardurile dela curțile oamenilor.

Iar în timpul acesta, ilustrul Adolphe Stern, care la Viena și în Italia se da drept baron, literat și „profesor universitar” la București (sic), pentru a putea colecta cât mai multe sume pentru victimele pogromurilor din România, și pentru a înjura mai cu autoritate pe „nebulii de Filipescu, Tache Ionescu și alții cari au dus țara la răpă”, nu avea o mai mare îngrijorare decât aceea pentru lubutul său fiu, care suferea ororile războiului pe frontul Moldovei.

(Pentru cele de mai sus, regretăm că destăinuirile ce ni le-a făcut o doamnă din înalta societate, și documentele pe care le posedă, nu sunt încă cunoscute în mod public).

Iar activitatea fiului pe care bătrânul Stern îl căina atârta, la ce s'a redus oare, dacă nu numai la aventuri galante ca aceea cu „Paulina lui Pelsic” din Girov, cu care soțul ei l-a prins în flagrant și desigur au trebuit să fie doi ovrele, pentru ca lucrurile să se oprească numai la o reparație pecuniară.

La acestea invităm să reflecte și cuconul „Mișu Stern” și să cugete dacă palmele pe care i le-au aplicat astă-larnă câțiva studenți, nu apar ca o justă răsplată pentru activitatea sa prețioasă din timpul campaniei.

N. N. Croju.

Rectificare

Ziarul „Fasclsmal” în ultimul său număr, cu data de 13 Noiembrie publică o listă a membrilor comitetului executiv al F. N. R.

Suntem datori a rectifica această listă în ce privește numele d-lui prof. untv. C. Popesco.

D-a, solicitat de un număr de studenți, mulți foști elevi ai d-sale, spre ai reprezenta în comitet, a mulțumit călduros pentru dovada sentimentelor ce i se exprimă, însă nu a acceptat propunerea, arătând că nu este hotărât pentru vre-o acțiune politică sau publică, afară de acela ce decurge din situația oficială de profesor.

Conducătorii Rusiei

Rusia după datele publicate în direrile țării, e condusă de 22 miniștri și 21 „comisari ai poporului”. Dintre principalii conducători sovietici 2 sunt armeni, 2 ruși și 18 jidani.

La ministerul de război între conducătorii principali sunt 34 jidani, 1 german, 8 letoni și nici un rus.

La ministerul de finanțe sunt 26 jidani și 2 ruși.

La ministerul învățământului sunt 44 jidani, 2 ruși și 4 diferiți.

La ministerul de interne sunt 45 evrei, 15 germani și armeni și numai 2 ruși.

La ministerul de externe sunt 17 evrei și numai 1 rus.

La ministerul de justiție sunt 18 jidani, 1 armean și nici un rus.

Din ziaristii cari scriu la zărele guvernamentale sovietice 41 sunt jidani și numai 1 rus.

Sovietele rusești în întregime sunt constituite prin 3 armeni 9 ruși și 201 jidani.

Iată de ce, Rusia, e bolșevico-comunistă, internaționalistă. Jidovilor le convine acest regim, care împarte numai averile altora. La Petrograd, Moscova și în alte centre jidovime huzurește, susținându-se din munca și avutul muncitorilor. Dar după cum a fost răsturnat absolutismul țarist, se va prăbuși și regimul bolșevic.

GALERIA POLITICIANILOR

I. Mihalache

— Emblema partidului jărănișt —

D. I. Mihalache, când nu era decât umilul învățător dela Topoveni, scria următoarele:

„Înțeleg prin votul universal, numai acela pentru român, (subliniat de D-I Mihalache), nu și pentru evrei. Instinctul de conservare ca nație, impune acest egoism: nu se poate da drum liber lupilor în mijlocul mieilor!”.

Parvenitul politic de azi, devenit șeful partidului jărănișt, odată cu rapida sa ascensiune și-a schimbat și convingerile sale de ieri. Astfel la înfruntarea dela Câmpulung a partidului său, domnia sa a spus lămurit că „Numerus Clausus nu e admisibil”!).

Iar în Camera Deputaților, tot domnia sa a declarat, că „antisemitismul e o boală”, făcând următorul patetic apel:

„Să mergem cu toții în mijlocul studențimii, să le ardtăm că sunt pe drum greșit și că împinge „țara în prăpastie”!).

Comparați pe Mihalache de azi cu Mihalache de ieri și constatați cât de consecvent e cu sine însuși. Dar să nu vă întrebați cumva, dacă această consecvență se datorește lui Blank...!

1) (Revista: „Vremea Nouă”, No. 7-8, 1914, pag. 295).

2) (Vezi „Adevărul” dela 22 Februarie 1923).

3) (Vezi Monitorul Oficial, Desbaterile Adunării Deputaților, anul 1923, pag. 674).

Și M.

Să ne fie de bine

Avocatul Sandi Bacaloglu a lovit pe misitul Rosenthal directorul ziarelor „Adevărul” și „Dimineața”. Că bătaia aceasta a fost binevenită și pe deplin meritată nu mai încapem nici o îndoială.

A vorbi de umanitate nu e cazul aci. Șarpele care mușcă, trebuie strivit fără milă. Regretăm doar că lovitura n'a fost mai bine aplicată. Consecințele au fost însă incalculabile, — o săptămână de arândul ziarelor sus numitului jidan, au eșit în ediții speciale pentru a vesteji aten-ta-tul(?) și să anunțe tot deodată stăpnea sănătății directorului lor, de parcă acest individ ar fi fost cine știe ce personaj marcant.

Mai mult; într-o bună zi „Dimineața” și pe urmă „Adevărul” publică o scrisoare a d-lui Pascu prin sare d-a face cunoscut misitului Rosenthal că e decorat cu Crucea Comemorativă a războiului.

E drept că această canalie perfidă, Rosenthal, care în timpul neutralității a urlat pe toate tonurile că vrea război, a găsit cu cale să rămână în teritoriul ocupat, — era mai comod — ca să-și facă afacerile cu nemții, deși era apt să moară de glonte ca cei peste 800.000 de Români, cari au însăngerat ogoarele țării noastre.

Dacă pentru aceste fapte directorul „Adevărului” a fost decorat, să ne fie de bine; așteptăm doar ca guvernul să mai decoreze pe toți dezertorii și spionii de tagma misitului Rosenthal și tot astfel pe slugile acestuia, baronul (?) Heriz, Dem. Theodorescu și alte jivine al căror nume ne inspiră prea multă repulsiune pentru a-l mai scrie...!

Const. A. I. Ghica

Libertatea

Ce frumos cuvânt e „libertatea”! Căp nu s'au făcut proclami momentani al acestei idei numai spre a putea parveni? În toate statele civilizate libertatea individuală e garantată prin legi, dar și respectată de către factorii executivi.

Citind articolul d-lui M. Mora „Libertatea individuală” din Universul dela 29 Noiembrie a. c. mi-am pierdut atenția asupra concluziunilor d-sale, ce mi-au sugerat câteva idei.

Iată textual concluziunile acestea: „Acela care dă marea și nobila misiune de a repara pagubele sociale trebuie să se ferească de a crea victime ale societății. Reabilitările sunt platonice. Și dacă nimeni n'are dreptul să distrugă fără răspundere, justiția cea dintâi e datorată să nu cadă în această gresală”. Ideile frumoase enunțate de d-l Mora sunt departe de a fi aplicate de către guvernul jidovilor.

Cazul colegilor noștri arestați la Văcărești, lămurite îndeejuns această încăltoasă stare de lucruri. Colegii noștri, fiindcă au avut curajul să fie expresia adevărată a sufletului românesc, zac încă în închisoare.

Conștiința neprihănită a oricărui suflet românesc aduce omagiu de recunoștință acestor martiri ai unei cauze sfinte.

N. Ionescu.

INFORMAȚII

Duminică 16 Decembrie, va avea loc întrunirea cercului studențesc doljan, în cari comitetul va expune planul său de activitate. Cu aceeași ocazie se vor alege doi membri pentru locurile vacante din comitet.

Recursul făcut de colegii noștri arestați, a fost respins de Secția II-a Curții de casație.

Abia acum ne putem explica de ce dormeau trei, din cei șapte consillieri al Curții.

În urma intervențiilor făcute de d. Profesor Dr. I. Cantacuzino la Paris, Biroul de propagandă Francez, a acordat un fond de 2000 (două mii) de franci (18.000 de lei) anual, pentru cumpărarea de cărți și reviste medicale franțuzești, Bibliotecii soc. Studenților în Medicină din București.

În urma acestui fapt, o delegație compusă din d-nii D-tru Marinescu-Satina, Vice-Prezident și Simion Tovaru, Bibliotecar, a înmănat d-lui Profesor Cantacuzino o adresă de mulțumire din partea soc. Studenților în Medicină.

Duminică 9 corent, orele 10 dimineața, va avea loc la Universitate adunarea generală a Societății Studenților în Literă, în prezența d-lui Decan și a corpului profesoral.

Soc. studenților în medicină a obținut autorizarea emiterii unor liste de subscripție, cu scopul strângerii unui fond necesar, cam-părării unii caducilor pentru studentul medicinist Balănescu C-tin. Studenții din Capitală, sunt cu insistență rugați a răspândi aceste liste de subscripție, cari se află la sediul soc. studenților în medicină (d. D. Marinescu-Satina).

O nouă gazetă creștină

În curând va apare la Ploiești o gazetă cu caracter creștinesc și cu tendința de a apăra legea și neamul Românesc numită „România Creștină” sub conducerea D-lui Ioan I. Negoitescu, ofțier în rezervă.

În această gazetă vor putea colabora profesori, preoți, ofțieri și studenți creștini. Urmăm gazeteli care va apare reușită bună din partea studențimii române.

Duminică 9 Decembrie, d-l Octavian Goga, marele apărător al intereselor naționale, va vorbi la Cluj, unde este chemat de studențimea locală.

Vom da în numărul viitor parte din conferința d-sale, iar în curând avem nădejdea că va vorbi și la București.

Sacrificiile pe care le facem cu scoaterea ziarului nostru, atât de necesar apărării noastre naționale, credem că vor convinge pe d-nii abonați și datornici al ziarului să achite sumele datorate fără să mai fim nevoiți să apelăm la fiecare în mod individual.

Aducem cele mai vii mulțumiri d-lor avocați: Paul Ilescu, Teodorescu și V. Vlădescu, cari au apărut pe colegii noștri în fața justiției, precum și tuturor celor ce i-au ajutat într'un fel sau altul.

În ziua de 3 Decembrie a avut loc la Cernăuți adunarea generală a membrilor din Centrul Studențesc „Arbo-roasa”. Vechiul comitet în frunte cu președintele G. Carșeanu au făcut darea de seama asupra activității din anul 1922—1923.

După alegerea noului Comitet, adunarea generală, printr-o telegramă, exprimă dragostea și admirația pentru colegul lor Tudose Popescu arestat la Văcărești împreună cu ceilalți studenți.

A apărut o nouă carte de propagandă jidovească: „Ostași evrei decorați”. Și în această carte s'au folosit de mijloace jidovești. Au trecut între decorați, ca fiind jidani, și români curați. Vom reveni cu nume.

„VISURI STUDENȚ